

tilbage inde paa sit Værelse, som om Rejseuroen stadig sad ham i Kroppen. Saa klagede han ogsaa over Søvnløshed og lod hver Aften rede paa Sofaen inde hos ham selv, fordi han forstyrredes af lille Ingeborg, der havde forkølet sig og hostede en Del om Natten.

Hun gjorde sig i Stilhed sine Tanker derom, som hun overhovedet paa forskellig Maade optoges af hans Rejse og dens Resultater. En af Grundene til, at hun altid saa nødig havde villet flytte til København, var den, at Pers forhenværende Kæreste boede der; det vilde være hende ubehageligt at tænke paa, at de to tilfældig igen kunde mødes. Hun forestillede sig nu, at dette virkelig var sket, og at Per derved selv havde indset, hvor trykkende dette Forhold kunde blive. At han endnu ikke selv havde udtalt sig nærmere om Grunden til sin forandrede Bestemmelse, og at han i det hele følte sig lidt genert overfor hende, forstod hun i saa Fald godt.

Men en Udvej maatte der med alt dette findes; det indsaae hun for hver Dag tydeligere. I Rimt kunde de ikke blive boende uden Fare for at styrte sig i ny Gæld. Hun havde allerede nogle ubetalte Regninger, som pinte hende, men som hun foreløbig ikke havde villet omtale for Per, der for Tiden havde nok af Plager, Stakkel! En anden Grund til hans Uro saa hun netop i Bekymringerne for deres Fremtid; og det gjorde